

Fénytörések a Belső Világnak kaleidoszkópjain...

Homokra felvetett váraknak ódon romjain
Halványul el megtörten e hajdanvolt
Fénylő árny-égiszt megszegyenítő Végtelen

Lidérceknek képlékeny testére felfestett önvallomás
Magamat látom e világból szótt éteri hálón
Létet kölcsönözve hajbókol tekintetem előtt a Pokol

Lángból szótt vágyaknak fényében szemlélem igaz valóm
Hidegen ácsorog falaim alatt a távolra vetített "lehetséges"
Ragadj magadhoz míves ős-igent, nevedet vesd fel általa az Égre

Hívságaimat kínálom fel, csalétekként belső démonok előtt
S dermedten szemlélem végidőkbe tágult széthullásukat
Győzelem ez, melyet átszentesít dicsőségkoronájával a Sors

Démonoknak pislákoló szeme dereng fel ez általam létező boltozaton
Amint mocsárvidéknek nevét vesztett vándorául szegődtem Árnytalan
Magamat járom, létezésben párja nincsen sötétség mélyére vezet el az Út

Világ s nem-világ énbennem összeér, bensővé lesz külső szívemnek rejtekén
Ott, hol énrólam külvilág lehull, magam állok akkor, a Mindenség feltáruul
Bensővé lesz bennem, még maga a Lét is, s Lét leszek én akkor, Tiszta Lényű Fényként

Fényből vertem köntöst, magam öltöttem fel, akárcsak pipitér az ősznek látomását
Fodrozódó, kavargó homályból, melyből mások vonakodván építenek hidat
Hisz hívogat a biztos, langymeleg a szokvány, hol "mások" szentesítik a másoknak sorsát

Poklokon át vezet fel színaranyból öntött hágcso minden egeknek fölébe
Felismerni önmagam, mint Sorsot, a rám szabott jövőkép bontakozik ki a Fényből:
Létet láss a Létben, határozd meg önmagad Isteni Valóságnak formatív tüzeiben

~ Nemiel C Logismord, 2021